

skillige Punkter gav langt virkningsfuldere Midler til Forbrydelsers Bekæmpelse end Straffeloven af 1866, og pegede i saa Henseende bl. a. paa de nye Retsmidler: Sikkerhedsforvaring og Indespærring af Psykopater, hvortil kom de særlige Lovbestemmelser om Sterilisation og Kastration. Desuden anførte Ministeren, at det vilde være forhastet at dømme om Virkningerne af den nye Straffelov allerede nu, inden de Ændringer, den havde medført i Forbrydelsens Behandling, var trængt fuldt igennem i den almindelige Bevidsthed. — Justitsministeren mente derfor ikke, at der tiltrængtes skærpene Ændringer i Straffeloven. Derimod vilde Loven blive administreret saaledes, at ethvert Middel, som den hjemlede til Undertrykkelse af Forbrydelser, fuldt ud vilde komme til Anvendelse.

Forespørgeren takkede for Besvarelsen, men mente ikke, at Svaret var egnet til at berolige Folkestemningen. En Udvidelse af Nødværgeretten var efter Talerens Opfattelse paa krævet, ligeledes en Ændring af Vaabenloven, men Hovedsagen var: ved stærkt skærpede Straffe for de omtalte grove Forbrydelser at skabe et Afskrækkelsesmoment, som i mange Tilfælde vilde afholde Personer med forbryderiske Anlæg fra at begaa Forbrydelser, og i Dag krævedes Dødsstraffen genindført af Hundre tusinder.

I den følgende Diskussion deltog blandt andre *Vagn Bro* (V.), som ikke var uenig med Ministeren i, at den nye Straffelov indeholdt skærpene Bestemmelser og i og for sig bød tilstrækkeligt Værn mod Forbrydere. Hvad Venstres Stilling til Dødsstraffen angaar, mindede Taleren om, at en meget betydelig Del af Partiet saa med Beklagelse, at man i sin Tid forlod Dødsstraffen, og han gjorde opmærksom paa, at der inden for Partiet var stærk Stemning for denne Straf-form. — Ogsaa *Pürschel* (K. F.) kunde give Ministeren Ret i, at den nye Straffelov bød større Sikkerhed over for farlige Forbrydere end den gamle, selv om den paa en Række Punkter havde meget lavere Strafferammer. Ligeledes troede Taleren, at Ministeren havde Ret i, at grove Forbrydelser ofte indtraf saa at sige i Serier. Med Hensyn til Dødsstraffen gjorde han den Bemærkning, at den vilde kunne have en præventiv Virkning over for politiske Forbrydelser, men ikke vilde virke afskrækkende paa Personer, som var fuldkommen ude af Ligevægt og forblindede af Lidenskab.

5. Den 15. Januar 1935 anmeldtes i *Folketinget* (F. Sp. 2772) følgende Forespørgsel til *Statsministeren* af *Holstein*:

»Hvorvidt formener Statsministeren under Hensyn til hans Udtalelser om den danske Presses Forpligtelser over for